

Ježiš pred odchodom k Otcovi nehovorí učeníkom rozlúčkovú reč, aby za ním plakali. Dáva im dar pokoja, aby z neho žili. Pokoj je veľmi vzácny. Podpisujú sa rôzne medzinárodné dohody, a predsa na mnohých miestach rinčia zbrane.

V našich rodinách aj v našich komunitách sme si už toľkokrát povedali: „Prepáč, odpúšťam ti,“ a napriek tomu stačí málo a je oheň na streche. Zrazu je po pokoji.

Pokoj,

ktorý dáva Ježiš, neznamená to ľudské: „Nechaj ma na pokoji, chcem mať od teba pokoj...“ Nie je to absencia rozdielnosti názorov medzi ľuďmi. Nie je to ani nedostatok niečoho - porozumenia, lásky, odpustenia, prijatia, zmierenia. Ježišov pokoj sa rodí z toho, čo je pozitívne, zo vzájomnej lásky, z dôvernosti jednoty prežívanej s ním, z konkrétneho úsilia chrániť a darovať tento dar, ktorý nie je stratou, pretože ak ho druhí neprijmú, tak sa podľa Ježišových slov vráti k nám.

Apoštoli

riešili rôzne praktické i doktrínálne otázky viery, ku ktorým museli zaujať postoj. Nerobili to na základe renomovaných štúdií, ale v sile Ducha, pri spoločnom rozlišovaní. Zjednotení vo viere dostali silu povzbudzovať bratov a byť im nápomocní. Je to Boží Duch, a nie nejaké spomienky na svojho majstra, ktorý ich v každom čase udržiava a pomáha im plniť ich úlohu aj napriek ťažkostiam a neskôr aj prenasledovaniu.

Ani my zasvätení, ktorí sme bratia a sestry v Kristovi, nemáme sa zastaviť v úsilí o pokoj. Kristov pokoj nie je možný bez viery, z ktorej sa rodí láska a dôverná jednota s ním.

Tomáš Brezáni CM

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)